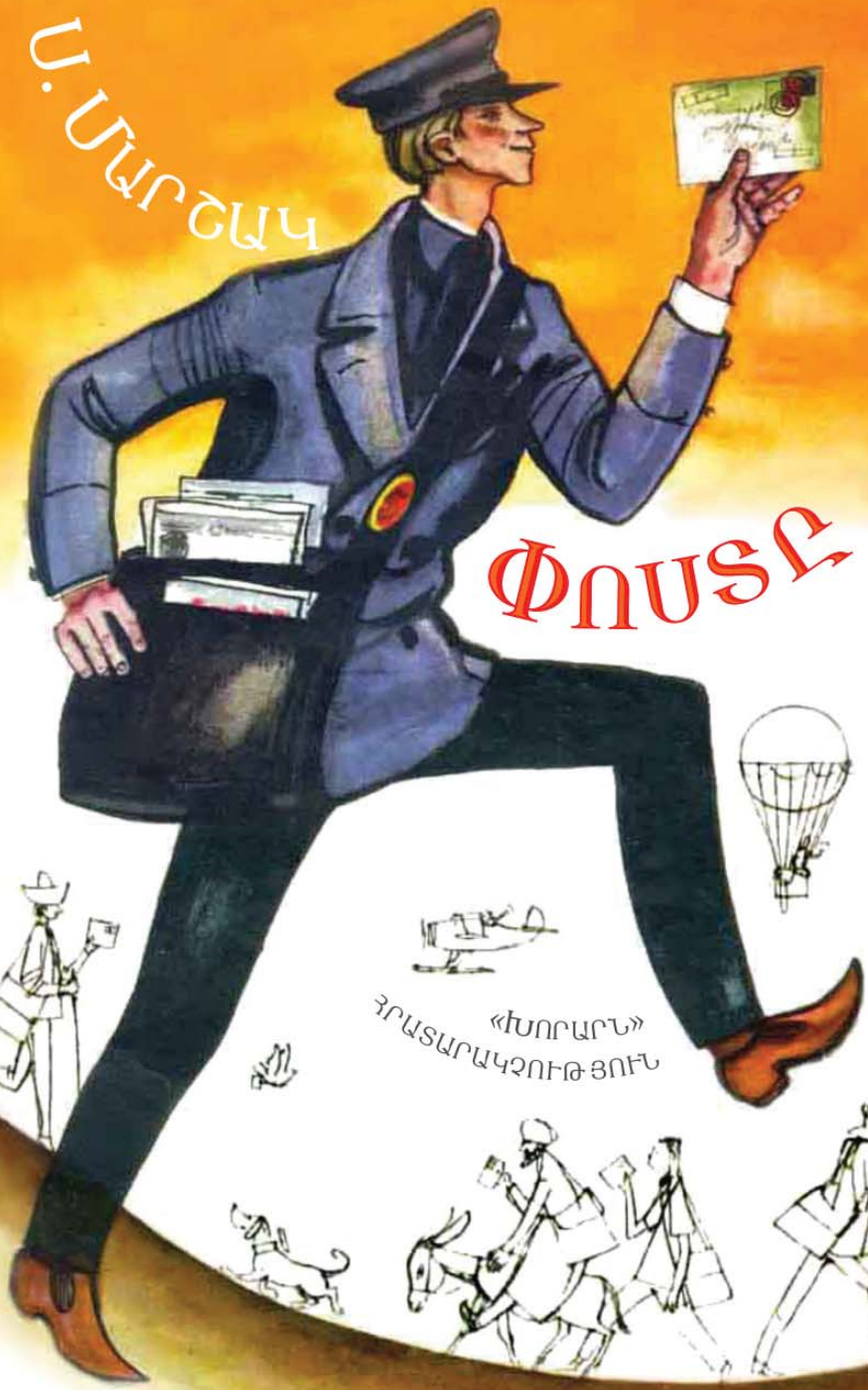

Կ Ի Ն Ե Լ Ի Կ

ՓՈՍՏԷ

«ԽՈՐԱՐՆ»
ՀՐԱՏԱՐԱԿԶՈՒԹՅՈՒՆ

ՄԱՄՈՂԱԿ

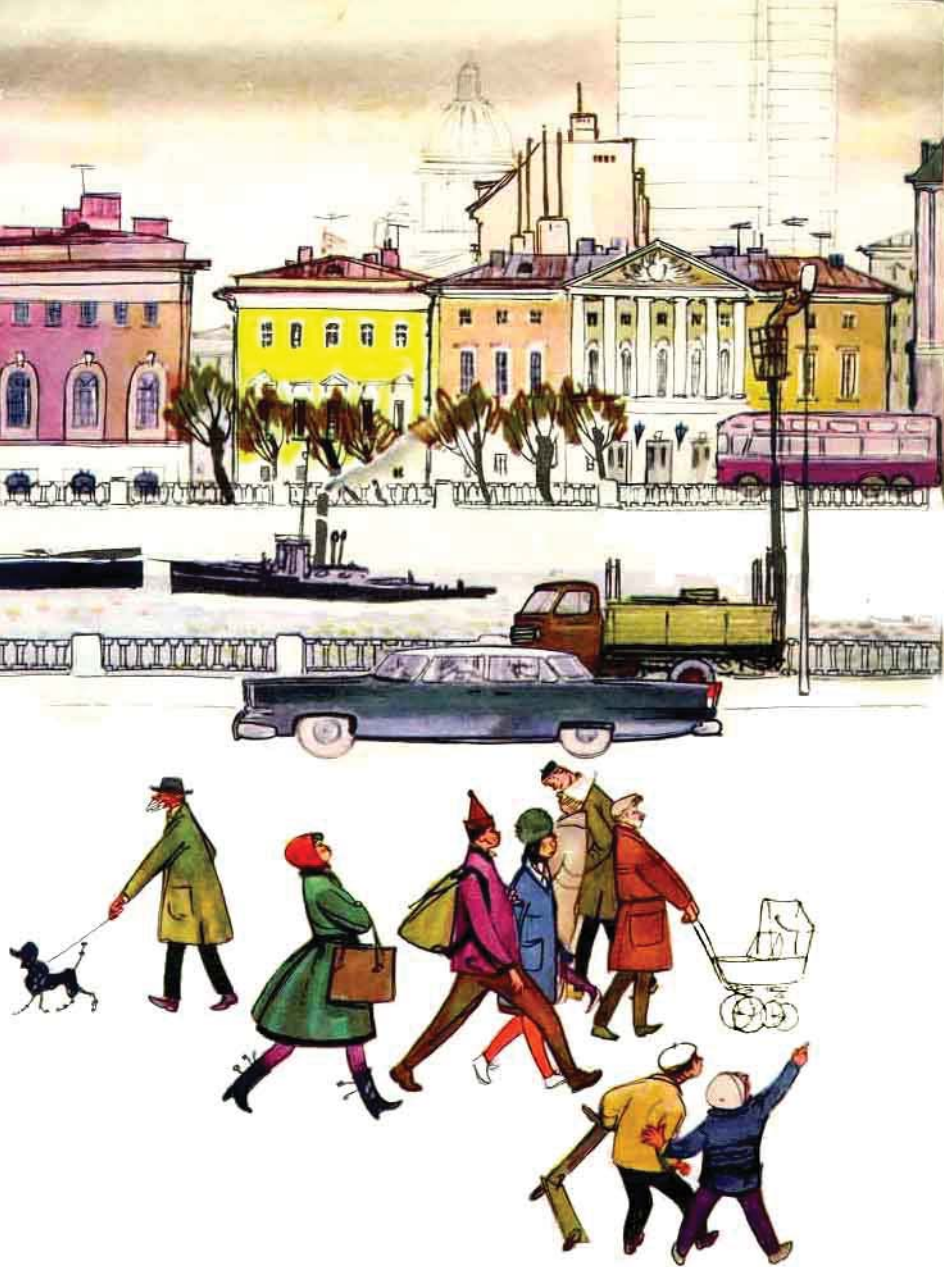

Հեղաբնույթ՝ Փ. Լեվկույի

Թարգմանությունը՝ Ռուբեն Թարումեանի

«ԴԵՏԱԿԱՅՍ, ԼԻՏԵՐԱՏՈՒՐԱ» Մոսկվա 1968

«ԽՈՐԱՆ» Երևան 1994

Բորիս Փիսկովին

1

Ո՞վ է թակում դուռը իմ՝
Պայուսակը աչ ուսին,
5 համարը սեւ գոտուն,
Համազգեստով կապտավուն:
Ո՞վ է նա,
Ո՞վ է նա:
Փոստատարն է, պարզ է, նա:

Պայուսակում
Այսօր շատ կան
Նամակներ.
Տոմսկից,
Եւ Տաշքենտից,
Տագանրոգից,
Տամբովից,
Բաքվից:

Յոթին գործը նա սկսեց,
Տասին բեռը իր կիսվեց,
Իսկ արդեն տասներկուսին
Ավարտեց ամբողջովին:

3

2

— Ստացե՛ք պատվիրված ծրար՝
Տիար Ժիտկովի համար:
— Այդ տիարը, սիրելի՛ս,
Զի լինելու մեկ ամիս:

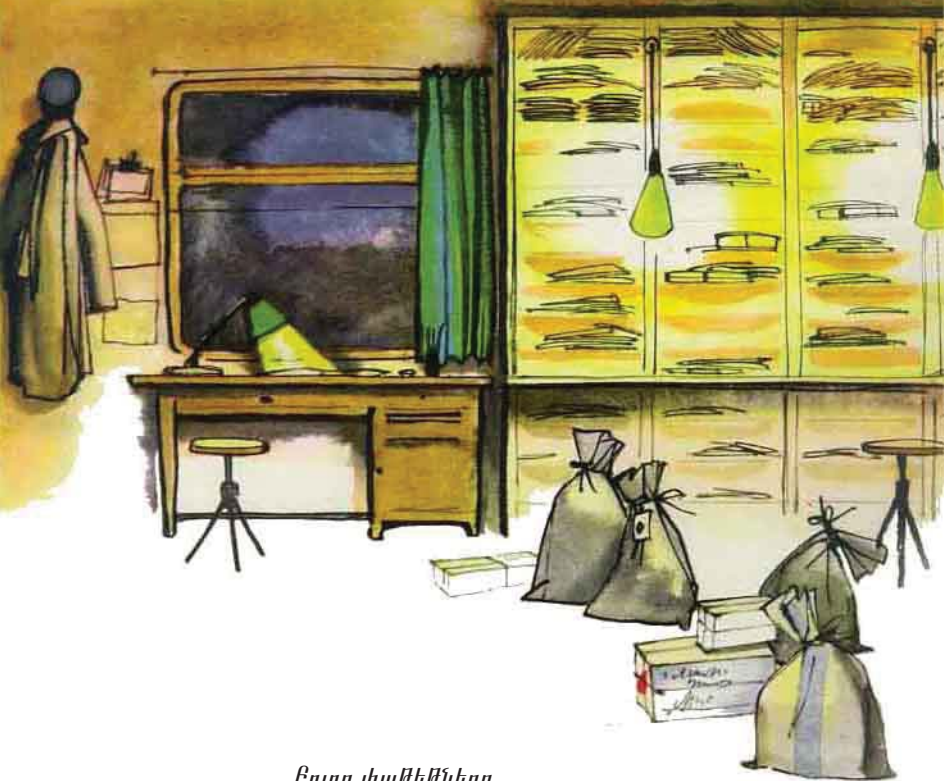
— Ինչպե՛ս գտնենք Ժիտկովին:
— Նա երեկ մեկնեց Բեռլին:

3

Ժիտկովը թռչում է
Օդով, սլանում է,
Երկիրն է սահում ներքեւում,
Եւ նուրբ հետագիծը:
Նրա հետեւից էլ
Գնացքը նամակն է տանում:

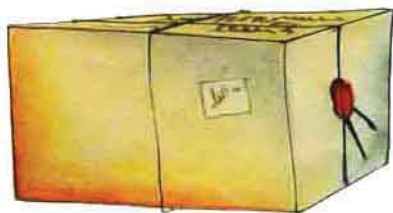

Բոլոր փաթեթները
Ունեն ճիշտ տեղերը
Հատուկ փոստային վագոնում,
Եւ երկու փոստատար
Շուրջ գիշերն անդադար
Ծանրոցներ, նամակներ են դարսում:

... Բացիկը՝
Վարշավա,

Ծանրոցը՝
Օտտավա,

Այս թերթը՝
Դեպի Սախալին:

Նամակը՝
Կարրարա:

Ահա եւ ծրարը,
Որ ուղևորվում է Բեռլին:

4

Բեռլինի փոստատարն է քայլում,
Լրագրերն է վերջին տարածում:
Այնքան պճնամոլն է, գիտե՞ք.
Գլխարկին՝ կարմրավուն եզրաշերտ,

Մուգ կապույտ բաճկոնի վերելում
Վրակարն է կանաչ շողշողում:
Իր ձեռքում նա պահում է բարակ,
Ալլերկրյա ծրարով մի նամակ:

Չորս կողմում անցորդներ են շտապում
Եւ ինքնաշարժներ են խշշում՝
Մեկ-մեկու վազանցում են արագ՝
Շարժվելով ծառուղու ստվերի տակ:

Փոստատարը մոտենում է
Հյուրանոցի դռներին
Ու դռնապանին ասում է,
— Նամակ տիար ժիտկովին:

Բայց հնչում է պատասխան.
— Լոնդոն մեկնեց նա սակայն:

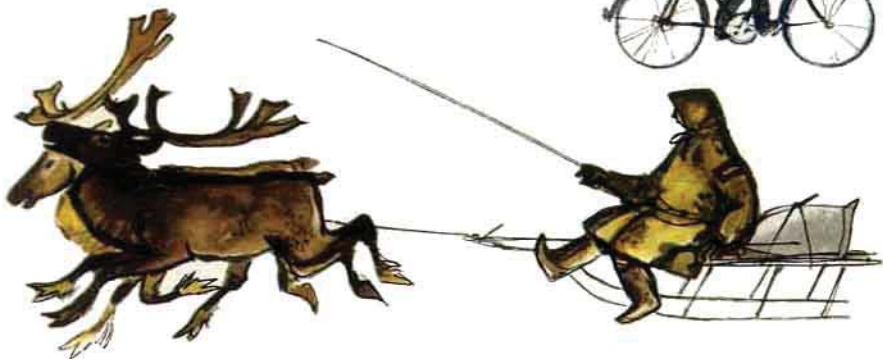

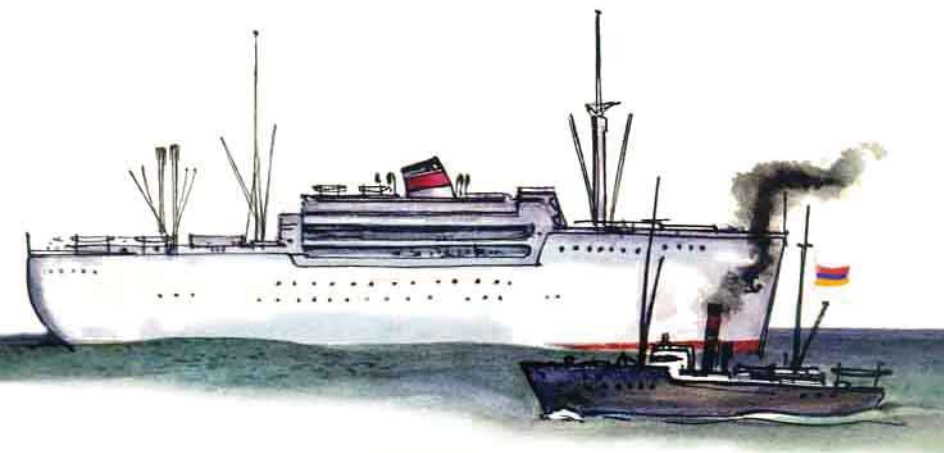
5

Նամակն
 Ինքն իրեն
 Ոչ մի տեղ չի գնա,
 Բայց թե նրան արկղ գցես,
 Նա կվազի,
 Կթռչի,
 Կլողա,
 Կանցնի նա հազար ու մի վերստ:

Նամակին դժվար չէ
 Աշխարհը տեսնել.
 Տոմսի կարիք նա չունի:
 Սոսնձված
 Ուղեւորը
 Պղինձ դրամով
 Տարբեր երկրներ կանցնի:

Ճամփին
Ոչ ուտում է նա,
Ոչ էլ խմում,
Մի բան է միայն
Անդադար կրկնում.
— Շտապ հանձնե՛ք՝
Անգլիա,
Լոնդոն,
Վեստ,
Բոբկին փողոց,
Չորրորդ շենք:

Աջ ու ձախ շտապում, շարժվում են
 Գույնզգույն ինքնաշարժներ,
 Վերեւներում տատանվում են
 Պաստառներ ու գովազդներ:

Բարձր է վարորդի խիստ ձայնը.
 — Բոբկին-սթրիթ. վերջին կանգառն է:

Իսկ Բոբկին փողոցով, արագ,
 Գլխին դրած կապույտ գլխարկ,
 Քայլում է Սմիթը փոստատար՝
 Լուրդ ու չոփի պես նիհար:

Գտնում է շենքը նա շորրորդ,
Քակում է դուռը մուրճիկով:
Հանձնում է նա դռնապանին
Այն նույն նամակը՝ ժխտկովին:

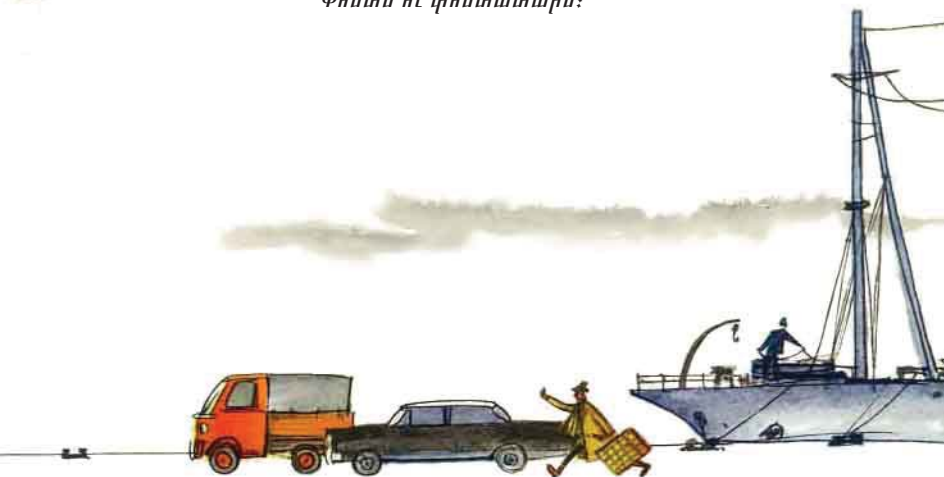
Բայց նայելով այդ ազգանվանը՝
Պատասխանում է դռնապանը.
— Բորիս ժխտկովը, ներեցե՛ք,
Բրազիլիա մեկնեց երեկ:

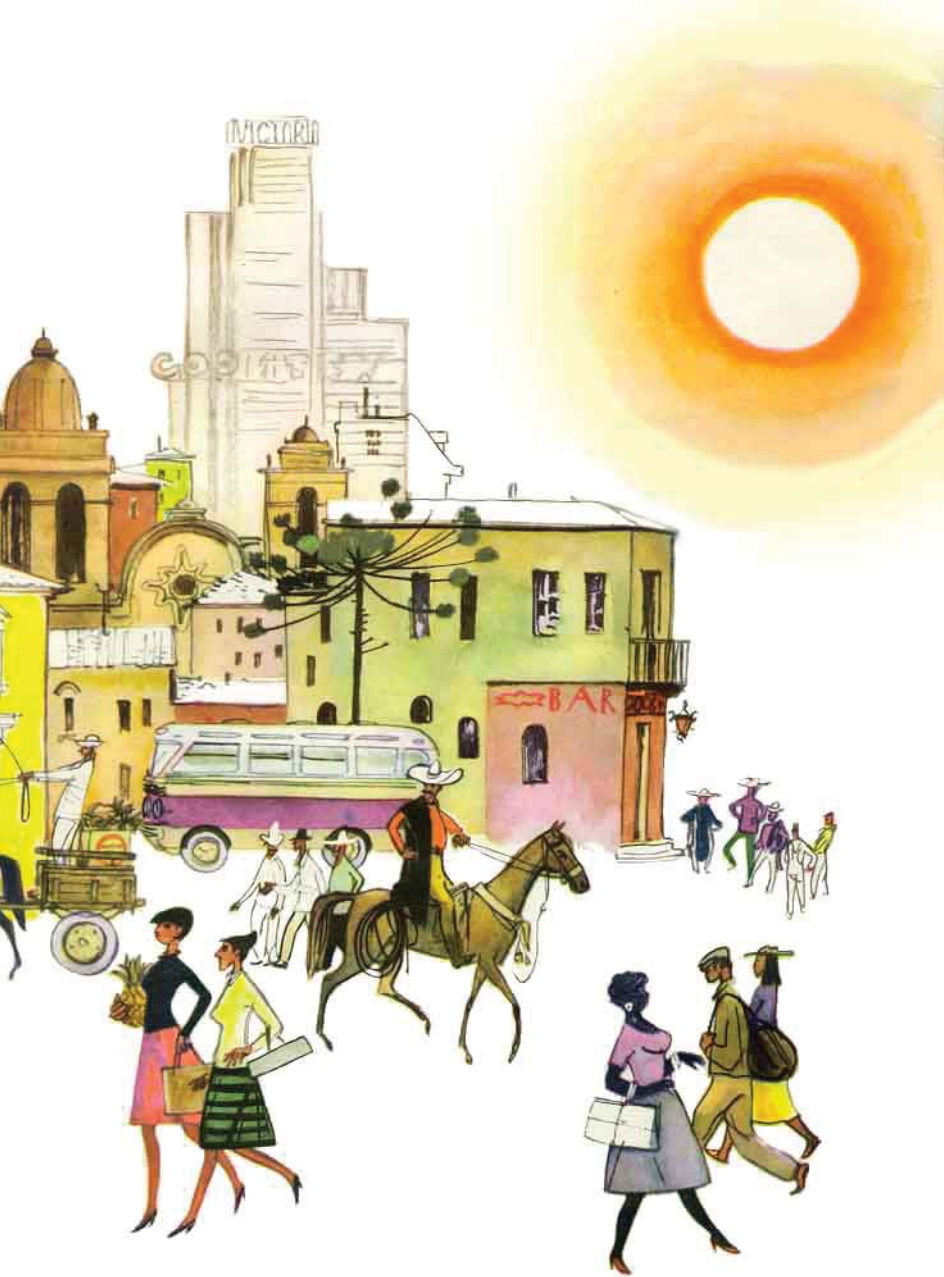

7

Շոգենավը
Կշարժվի
Երկու բոպեից:
Տեղ չկա էլ խուցերում
Տարբեր բեռներից:

Սակայն
Խուցերից մեկում
Ճամպրուկներ չեն տեղադրում:
Այնտեղ կլինեն միայն
Փոստն ու փոստատարն:

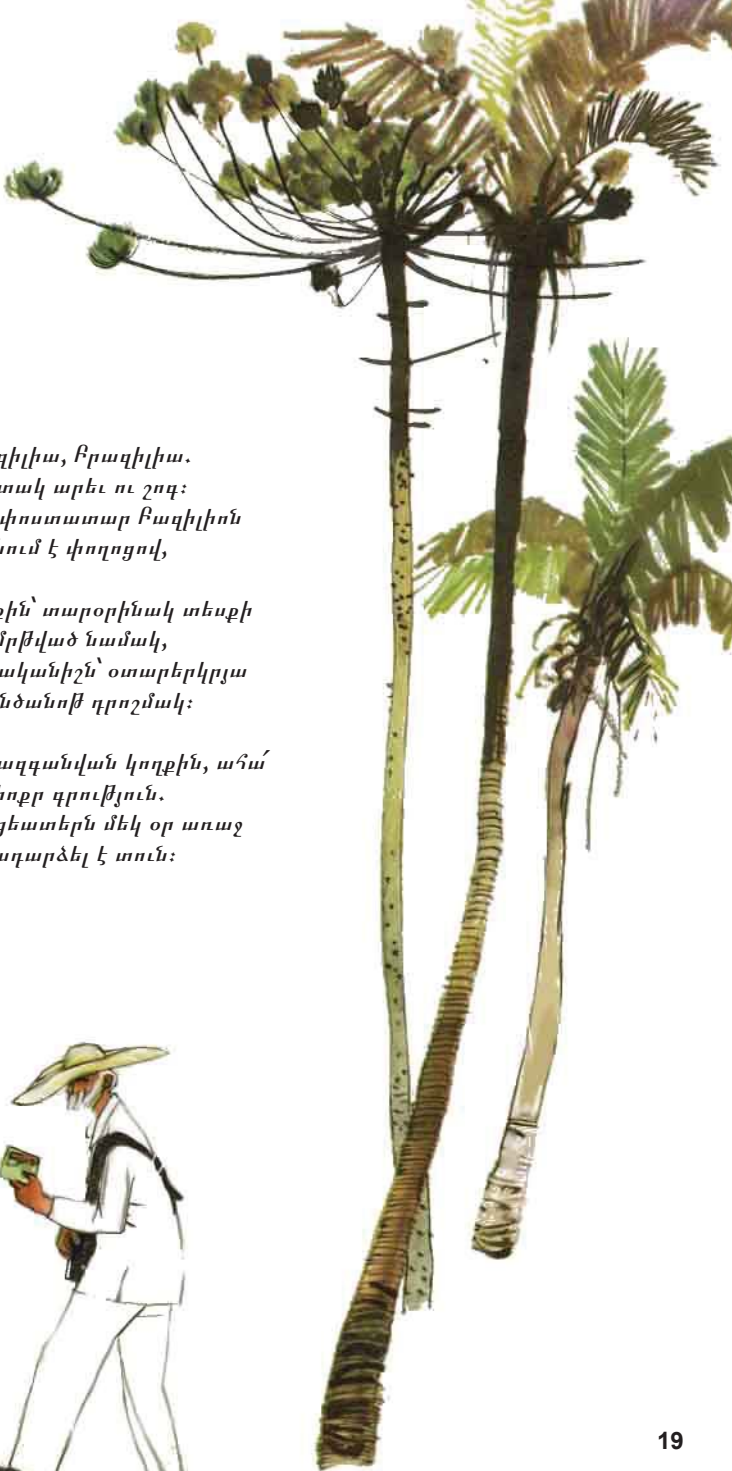

Բրազիլիա, Բրազիլիա.
Սպիտակ արեւ ու շոգ:
Ծեր փոստատար Բազիլիոն
Անցնում է փողոցով,

Ջեռքին՝ տարօրինակ տեսքի
Ու ճմրթված նամակ,
Նամականիշն՝ օտարերկրյա
Եւ անձանոթ դրոշմակ:

Իսկ ազգանվան կողքին, ահա՛
Մի փոքր գրություն.
Հասցեատերն մեկ օր առաջ
Վերադարձել է տուն:

Ո՞վ է թակում դուռը իմ
Պայուսակը աջ ուսին,
5 համարը սեւ գոտուն,
Համազգեստով կապտավուն:
Ո՞վ է նա,
Ո՞վ է նա:
Փոստատարն է, պարզ է, նա:

Ու մեկնում է նա կրկին
Այն նամակը՝ ժխտկովին:

— Ժխտկովին:
Բորիս, արի՛,
Ստացիր եւ ստորագրի՛:

10

Վեր թռավ իմ հարեւանը.
— Դու մի տե՛ս՝ ինչ հրաշք բան է.
Այս նամակն իմ հետքերով
Երկրագունդն անցավ բոլոր:

Ծովերով այն սլացավ,
Ամազոն մինչեւ հասավ:
Նավերով, գնացքներով
Նա շարժվեց իմ հետքերով:

Սար ու ձորեր, ծովեր կտրած՝
Հասավ նամակն ինձ կրկին:
Փա՛ռք ու պատիվ փոշոտ, հոգնած
Փոստատարներին մեր տանջված:

Փա՛ռք փոստատար ազնիվ մարդկանց՝
Ծանր բեռը ուսերին:

